

יהודה איזנברג

שרים וחמש שנה מלאו לבתי, והיא עומדת ללדת את ילדה השני. ואני קניתי לה מתנת הולדת. מתנה ששום אב לא קונה לבתו.

קניתי לה אקדה.

אני זוכר את הוויכוחים המרים על גיוס בנות, בלומדנו בישיבה בנעורינו. את בן-גוריון מנפנף ברמב"ם: "יצא חתן מחדרו וכלה מחופתה", ואת הרבנים משיבים בדברי אונקלוס: "לא יהי תיקון זין דגבר על אתתא" [=לא יהיה כלי נשק של גבר על אשה] (דברים, כב, ח).

ובכל זאת קניתי לבתי מתנת הולדת.

ונזכרתי בתשובה שהשיב הרב משה פיינשטיין, כאשר נשאל אם מותר לנשים לשאת אקדה. הוא, הרב הקשיש, שלא היה מסוגל לומר משפט עברי אחד בהיגוי ישראלי "נכון", השיב תשובה של בן-גוריון: תישא נשק, ותגן על עצמה. אולי, המשיך השואל, תצא יחד עם מלווה נושא נשק והוא יגן עליה? השיב הרב: ישאו שניהם נשק, ומכת האש תהיה כפולה. כך כתב הרב הגלותי, שדיבר יידיש וכתב עברית מיושנת. הוא, שלא חי בארץ, שלא שירת בצה"ל, ולא צפה במצעדי יום העצמאות, הכיר בחשיבות ההגנה העצמית.

ואזרה אחת הוסיף והזהיר בעברית יעילת של בן ישיבה: שתלמדנה הבנות "איך להשתמש בהאקדה, שזה יותר נחוץ לפניהן". ואתם אחי ורעי, מצאו נא בספרות העברית החדשה, או בתורות הלחימה של צה"ל, משפט כה ענוג, המבטא חרדה כה עמוקה לשלומן של בנות ישראל הנלחמות על חייהן.

ואני משווה את גישתו של הזקן הגלותי הזה, עם היידיש שעבר זמנה, לגישה שמפגין משרד הפנים של מדינת ישראל הריבונית. כל כך הרבה חובות לה למדינת ישראל: חובות הקיבוצים, קריסת קופת

הרב ד"ר יהודה איזנברג, תושב ירושלים, הוא ראש פרויקט תושב"ע באוני' בר-אילן, מנהל פרויקט דעת להוראה בעזרת מחשב במכללה לבנות בירושלים, ועורך "בשדה חמד".

קניתי לבתי מתנת הולדת

עשרים וחמש שנה מלאו לבתי, והיא עומדת ללדת את ילדה השני. ואני קניתי לה מתנת הולדת. מתנה ששום אב לא קונה לבתו. קניתי לה אקדה

להורגך לפני שהספיק לפגוע - אתה בצרות. אבל אם הרגת אותו לאחר שהצליח לרצוח אדם, ואתה היית מועמד להירצח שני - או אז גיבור האומה אתה. או גיבור, או פושע. אין תחום ביניים. השמתם לב כי מעולם לא הועמד אדם לדין על שנמנע מלירות ברוצח?

ואני קניתי לבתי אקדה. עכשיו היא תצטרך ללמוד את ההוראות הסודיות של פתיחה באש.

ואני משווה את בתי נושאת הנשק, אל דודי ודודתי בגיטו ורשה. "אנו חיים ועובדים", כתבה הודדה הצעירה במכתב האחרון שהגיע באמצעות הצלב האדום. ואני מחשב חשבונות וצמרמורת עוברת בגבי: גילה של דודתי אז, קרוב לגיל בתי היום. ואיני יודע מתי שולחו לטרבלניקה. אך זאת אדע: להם לא היה אקדה. גם מקל לא העזו להניף. ואילו אני קניתי לבתי מתנת הולדת.

איום ערבי בפנייה לבית-הדין הגבוה לצדק, הספיק לפרקליטות הצבאית שבטיל לגרום לכוח צה"ל לצאת מן הבית שבו קיים עמדת משמר בלב כפר הפורעים עין-יבירו. ומדינת ישראל שומרת חוק, וצה"ל נסוג מלב הכפר, והציב את המשמר מול פתח היישוב...

עפרה. ובתי עוברת בעין יבירוד וברמאללה, היא ונכדתי בת השנה לבדן במכונית. צה"ל, כידוע, אחראי על ביטחון אזרחי המדינה וכבישי הארץ. אבל צה"ל, כידוע, אינו יכול להיות בכל מקום בכל זמן. והפקידה של משרד הפנים, המנפיקה רישיונות נשק, גם היא, כידוע, אינה יכולה להיות בכל יום במשרדה.

ואני קניתי לבתי מתנת הולדת. וזכרתי את ההבדל בין הרב הקשיש מגיו-יורק, לבין מדינת ישראל הגאה והריבונית. הרב התנגד לשירות בנות בצה"ל, אבל חייב נשיאת נשק הגנה. מדינת ישראל מחייבת בנות לשרת בצה"ל, אבל מקשה עליהן לשאת נשק הגנה. ואני קניתי לבתי אקדה ליום הולדת.

אבינו שבשמים, צור ישראל וגואלו, ברוך את מדינת ישראל, כי אחת היא לנו. הגן עליה מפני ראשיה, צריה ויועציה, כי רבים הם.

בכיר? (היתה חדר-משמעת: לטלפן למשטרה!)

ואני קניתי לבתי אקדה.

גם אני נושא נשק. ואני מקבל ממשרד הפנים הודעה על חידוש הרישיון. את שובר התשלום מעולם לא שכחו לשלוח, ונדרשתי גם לעבור מטוות. אבל דבר אחד שומרת המדינה מפניי כסוד כמוס: מה מותר לי לעשות כחוק בנשק שברשותי. האם מותר לי להשתמש באקדה, כאשר אני רואה מחבל רץ לעברי והוא במרחק 50 מטר, 30 מטר, 20 מטר, 10 מטרים? האם מותר לי להשתמש באקדה, כאשר המחבל מתנפל על אשתי, על אדם זר? האם מותר לי לירות במחבל שנעץ סכין בגבו של אדם, ועכשיו הוא בורח (ללא סכין) ואינו מסכן אותי עוד? האם אני חייב לבוזו זמן כדי לכוון את האקדה ולפגוע במקום שאינו יכול להמית, או שאני רשאי לשלוף ולירות מהר ככל האפשר? "הכל לפי העניין", יאמרו אבירי החוק, משקפיים עגולים על אפם וארשת חשיבות על פניהם. לא אמת. "הכל לפי התוצאה", אמרו העובדות בשטח: אם הרגת את הקם

חולים, מימון מפלגות; וסוף סוף נמצא המקום שבו אפשר לחסוך: פקידת רישוי כלי ירייה עובדת רק שלוש פעמים בשבוע. חצי שנה היא טירטרה את בתי, עד שכל האיטורים הדרושים והבלתי דרושים הובאו בימים המתאימים ולשביעות רצונה.

וכל זאת כיוון שקניתי לבתי מתנת הולדת: אקדה.

ואני משווה את המכשולים שהעמידה מדינת ישראל לבתי שרצתה נשק הגנה, אל הקלות והיעילות שבה מחלקת מדינת ישראל נשק התקפה למרצחים שהפכו להיות שוטרים פלשתינים (בן לילה אחד, ממש, נערך מיפוי בליסטי של 6,000 כלי הנשק הראשונים של "המשטרה" הפלשתינית). ואני מהרהר בגאווה שמדינת ישראל נותנת בלב אזרחיה, על היותם אזרחים של מדינת היהודים. מדינת חוק, מדינה ריבונית, האחראית לשלום תושביה. קצין בכיר במשטרה נשאל מה צריך אזרח לעשות, כאשר הוא רואה מחבל מתקיף יהודי. תשובתו של הבכיר (וכי יש במשטרה קצין שאינו